

ledning til Forhandling og Strid, en Strid, der dog er endt med Enighed mellem Landstinget og Ministeren, er jo, hvorledes der skulde forholdes med de Navne, som efter den Tid blive tagne i Henhold til denne Lovs § 1. De vilde efter det oprindelige Lovforslag slet ingen Beskyttelse faa; de kunde tages i al Fremtid, saa længe Loven overhovedet gælder, af hvem som helst. Det har man fra Landstingets Side ønsket begrænset, og man har da opnaaet Enighed med den højtærede Minister paa det Grundlag, „at der aarlig“ — ikke saa tit, som man havde ønsket, det fremgaar af Landstingets Betænkning, men dog „mindst en Gang aarlig“ — skal af Justitsministeriet udsendes en Fortegnelse over de Navne, som ere tagne i det forløbne Aar, og saa snart denne Fortegnelse er udkommen og tilstillet de stedlige Myndigheder, ere ogsaa de deri optagne Navne beskyttede. Det er en Mellemvej mellem det Standpunkt: ingen at beskytte og det Standpunkt: at beskytte dem alle, som lide under det, alle Overenskomster og Kompromis'er lide under, ikke *fuldt* at tilfredsstille til nogen Side, men som det har vist sig nødvendigt at gaa til af praktiske Hensyn, idet en yderligere Beskyttelse vilde medføre et saa stort Arbejde for Justitsministeriet, at den højtærede Minister ikke — i alt Fald ikke uden betydelige Bevillinger, som han neppe kunde vente at faa til dette Øjemed — vilde kunne fyldestgøre de Fordringer, der i saa Henseende maatte stilles. Jeg for mit Vedkommende skal altsaa slaa mig til Taals med den Beskyttelse, der paa denne Maade er indført, og med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

H. L. Møller: Den Behandling, det foreliggende Forslag hidtil har faaet, giver jo de bedste Udsigter til, at det vil blive til Lov. Jeg skal gerne erkende, at mange af de Vanskeligheder, som hidtil have stillet sig i Vejen for en lykkelig Ordning af denne Navnesag, ere blevne løste paa en heldig Maade i Forslaget, som det nu foreligger fra Landstingets Haand. Men jeg skal dog ikke tilbageholde en lille Beklagelse af, at der endnu hæfter Mangler derved, noget, som ogsaa er blevet gjort stærkt gældende i det andet Ting. Den ærede Ordfører for Flertallet (Svend Høgsbro), som nys talte, mente, at Behandlingen af Sagen var endt med Enighed i Landstinget. Jeg synes dog, det fremgaar

af Forhandlingerne deroppe, at denne Enighed kun er tilvejebragt ved en temmelig stærk Resignation fra visse Medlemmers Side. Den Mangel, der er ved Forslaget — det blev jo ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører — skyldes den Omstændighed, at der gøres Forskel paa de Slægtnavne, som herefter ville blive beskyttede af Lovgivningen. Der vil herefter blive to Klasser af Slægtnavne, de hidtil bestaaende ældre Slægtnavne, som blive optagne paa Justitsministeriets Fortegnelse over beskyttede Navne, og som derefter i Henhold til det foreliggende Lovforslag ikke kunne tilegnes af nogen som helst, og saa de nyerhvervede Slægtnavne, der søges opnaaede ved et Navnebevis i Henhold til denne Lov, men som i hvert Fald delvis blive udsatte for fri Konkurrence i den første Del af deres Levetid. Efter Ministeriets oprindelige Forslag vilde den sidste Gruppe Navne ikke nyde nogen som helst Art Beskyttelse, enhver vilde kunne tilegne sig dem ved et Navnebevis, som man kunde opnaa hos en eller anden stedlig Øvrighed. Paa denne Mangel har Landstingets Behandling af Forslaget til en vis Grad raadet Bod, idet det er blevet opnaaet, at der aarlig skal udkomme en Tillægsfortegnelse til de beskyttede Slægtnavne, og de ny Slægtnavne, der optages paa denne Tillægsfortegnelse, skulle saa nyde den samme Beskyttelse som de ældre, tidligere erhvervede. Manglen ligger jo saa i, at denne Tillægsfortegnelse kun skal udkomme en Gang aarlig. Det lykkedes Landstinget at presse endnu en lille Indrømmelse ud af den højtærede Justitsminister ved at faa det lille Ord „mindst“ indføjet i Lovforslaget foran „en Gang aarlig“. Der er altsaa dog i selve Lovforslaget givet en Udsigt til, at denne Tillægsfortegnelse kan udkomme oftere, og at Beskyttelsen for de nyerhvervede Slægtnavne saaledes hurtigere kan træde i Virksomhed, end den ellers vilde kunne, men denne Tilføjelse er rigtignok i væsentlig Grad bleven illusorisk ved den højtærede Justitsministers Erklæring, at saa længe han raader for Sagen, vil der kun blive Tale om at udgive denne Fortegnelse en Gang aarlig. Derved vil det lille Ord „mindst“ ikke faa nogen som helst praktisk Betydning. Den højtærede Justitsministers Begrundelse af sin Holdning i dette Spørgsmaal er i og for sig forsvarlig nok, nemlig at det, hvis Justitsministeriet skulde paatage sig at udgive Fortegnelsen oftere, vilde medføre et saa betydeligt Ekstraarbejde, at hverken Mini-